

Redaktionen af §§ 115—120; det er de Paragrafer, som handle om selve den militære Tjeneste eller selve det disciplinære Forhold mellem Undermand og Overmand, mellem Befalet og Foresat. Den Redaktion, som her foreligger, er, saa vidt jeg kan se, den, der blev bragt i Forflag af Udvalgets Flertal, medens Udvalgets Mindretal ønskede at gaa videre, idet man for Forseelser, udførte uden for Tjenesten og ikke mod Foresatte, ønskede at lægge den borgerlige Straffelovs Bestemmelser til Grund, dog saaledes at det, at det foregaar mod en Overmand, blev at betragte som en skærpende Omstændighed. Jeg nævner dette for at gjøre opmærksom paa, at, naar der fra Udvalgets Flertals Side i sin Tid blev, som jeg strax siden skal komme til, stillet en stærk Forbring om, at man maatte komme bort fra de egentlig vænende Legemsstraffe, dette ingenlunde var af Tilbøjelighed til at svække de Straffe, hvorpaa den militære Disciplin formentes at hvile. Paa ingen Maade; tværtimod vil Redaktionen af §§ 115—120, der netop omhandle selve det disciplinære Forhold mellem Overmand og Undermand, vise, at det Flertal, som i sin Tid havde Udvalget af Legemsstraffe, ingenlunde var tilbuds at svække Straffen for disse Forseelser, men netop stillede sig paa Krigsbestyrelsens Side og vilde, at et saadant Insubordinationsforhold vel turde og maatte straffes efter de strengeste Regler. Smidder, man gif dengang en Middelvei, idet man heller ikke sluttede sig ganske til Krigsbestyrelsens Forflag, og det er mig en Tilfredsstillelse at se, at samtlige disse Paragrafers Redaktion i Lovforlaget er optaget efter Udvalgets Flertals Hensyn. — Jeg ønskede at omtale § 47, som taler om de Forhold, under hvilke en Undergiven er angersløs for at have udført en Befaling til en strafbar Handling. Denne Paragraf var Udvalget meget opmærksom paa, og man søgte paa forskjellig Maade at give den en saa tydelig Affattelse som muligt for at stille det saa klart som muligt for Undermanden, at i den Henseende gjælder ikke den ubetingede militære Lydighed, naar Befalingen gaar ud paa en Forbrydelse. Der er i den Henseende ikke saa ringe Tvivl og Uklarhed tilstede hos de Undergivne; jeg har hørt adskilligt Saadant, hvorfor jeg tror, at det vilde være af Betydning, om Straffeloven indeholdt meget tydelige Bestemmelser i saa Henseende. Man fandt ikke dette Udtryk: „en strafbar Handling“, som det hedder i § 47, tilstrækkelig klart, idet man vel billigede Tanken, men ønskede at gjøre den endnu tydeligere derved, at man redigerede Bestemmelsen saaledes: „en Handling, der er strafbar enten efter militære eller borgerlige Love“; thi det laa jo nær for Soldaten at tænke, at der ved „strafbar Handling“ forstaaes en Handling, strafbar efter militære Begreber, og det vilde ikke være urigtigt, at det udtrykkelig blev føiet til, at det gjælder Handlinger, der ere

straffbare saavel efter borgerlige som militære Love. Jeg ønskede derfor ogsaa gjerne at vide, hvorfor Krigsbestyrelsen ikke har troet at kunne følge Udvalgets Flertals Indstilling og Tingets Afstemning ogsaa paa dette Punkt med Hensyn til Redaktionen af § 47. — Af de øvrige Enkeltheder vil jeg saaledes kun dvæle ved to, og det er for det første § 1, som handler om et Forhold, hvorpaa overhovedet Straffeloven finder Anvendelse. Der er i § 1 efter Udvalgets Indstilling i sin Tid udgaaet nogle Linier, som jeg har lagt Mærke til have givet Anledning til Tvivl. Det oprindelige Udtaalt løb nemlig saaledes: „Alle til Rigets Krigsmagt hørende Personer anses, hvad enten de ere fast ansatte eller midlertidigt tagne til Tjeneste ved samme, forsaavidt ingen særlig Undtagelse gjøres, efter de militære Straffelove“ osv. Udvalget frygtede for, at, naar denne Bestemmelse blev staaende, skulde f. Ex. en Arbejdsmand, en Dagleier, som ganske midlertidigt var tagen til Tjeneste ved Søeren, kunne inddrages under de militære Straffelove, og da dette dog ikke kunde være Meningen, foreslog man, at disse Ord: „Hvad enten de ere fast ansatte eller midlertidigt tagne til Tjeneste ved samme“, skulde udgaa. Jeg har lagt Mærke til, at netop det, at disse Ord ere foreslaaede at skulle udgaa, og ogsaa nu ikke findes i Loven, har givet Anledning til nogen Tvivl, nemlig om, i hvilket Omfang de Værnepligtige skulle høre under den militære Straffelov, naar de ikke ere indkaldte til Tjeneste. Der kan maasse være nogen Tvivl i saa Henseende, en Tvivl som imidlertid vel nærmest maatte løses ved Behandlingen af Rettergangsloven, men ganske vist ogsaa heldigt kunde finde et tydeligt Udtryk her i Lovens § 1. Det hedder nemlig, at de ere denne Straffelov undergivne, medens de ere under militær Domsmagt. Dette afgjør jo intet Andet, end at der henvises til de almindelige Rettergangsregler, som nu ere bestaaende. Det er efter min Opfattelse saa, at værnepligtige Befalingsmænd eller Menige maa henhøre under militær Straffelov for de Forbrydelser, som de i Tjenesten have begaaet; thi er modsat Forudsætning forekommer mig at ville føre til Urimeligheder. Men i saa Fald maa ogsaa, naar man tænker sig det Tilfælde, at en Forbrydelse er begaaet under Tjenesten, og Bekommende derefter er hjemsendt, den Værnepligtige indkaldes paany for at kunne drages til Ansvar for den Forbrydelse, som han har begaaet under sin Tjeneste. Saaledes opfatter jeg § 1, og jeg nævner dette, fordi jeg har hørt, at dette Punkt har givet Anledning til nogen Tvivl; det er jo muligt, at Redaktionen kan blive saa tydelig, at enhver Tvivl kan blive afstaaet. — Endelig omhandler § 197 — de „almindelige Bestemmelser“ — først de arbitrære Straffe, de Straffe, som kunne anvendes uden Dom, og fremdeles det Omfang, i hvilket der er givet Udgang for de